

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **L. K.,** zast. Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou se sídlem, Milešovská 1312/6, Praha 3, proti žalovanému: **Krajský soud v Brně,** se sídlem Rooseveltova 648/16, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 10. 2017, č. j. 30 A 93/2015 – 152,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 10. 2017, č. j. 30 A 93/2015 – 152, **se zrušuje** a věc **se** mu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutí žalovaného (dále „stěžovatel“) ze dne 21. 5. 2015, sp. zn. Si 974/2014, bylo ve smyslu § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), rozhodnuto o odložení žádosti žalobce o poskytnutí informace, neboť žalobce nezaplatil úhradu za poskytnutí požadované informace.

[2] Ve věci je rozhodováno již opakovaně poté, kdy Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem ze dne 14. 7. 2017, č. j. 5 As 181/2016 – 23, zrušil rozsudek krajského soudu ze dne 21. 6. 2016, č. j. 30 A 93/2015 – 91, kterým byla žaloba zamítnuta. Nejvyšší správní soud konstatoval, že krajský soud dospěl ke správnému závěru v tom, že žalobci nevznikl nárok na poskytnutí informace z důvodu tvrzeného doručení oznámení o úhradě nákladů až po uplynutí lhůty dle § 14 odst. 5 informačního zákona; s krajským soudem se rovněž ztotožnil v tom, že povinný subjekt důvodně podmiňoval poskytnutí požadovaných informací povinností úhrady podle § 17 odst. 1 a 5 informačního zákona. Důvodnou shledal Nejvyšší správní soud námitku žalobce, že se krajský soud dostatečně přezkoumatelným způsobem nevypořádal s námitkami stran přiměřenosti požadované částky za poskytnutí informací a aplikací instrukce Ministerstva spravedlnosti ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu (konkr. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne

21. 9. 2010, č. j. 2 As 34/2008 – 90, které mimo jiné vycházelo ze závěrů přijatých v rozhodnutí zvláštního senátu, zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů - viz usnesení ze dne 15. 9. 2010, č. j. Konf 115/2009 – 34; dále též rozsudek ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Ao 1/2011 – 49, nebo usnesení ze dne 31. 8. 2011, č. j. 8 Ao 4/2011 - 22).

[3] Krajský soud, vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, po vrácení věci k dalšímu řízení nařídil na základě požadavku žalobce ve věci jednání na den 17. 10. 2017. V rámci jednání žalobce uvedl, že respektuje závaznost zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, tedy že se již nebude vyjadřovat k žalobní námitce týkající se problematiky dodržení lhůty pro oznámení požadavku na platbu nákladů souvisejících s vyhledáváním požadovaných informací, stejně jako k problematice povinnosti žalovaného vést databázi přednostně vyřizovaných věcí. Ohledně daných námitek proto krajský soud odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu, s nimiž se plně ztotožnil, proto se k uvedeným otázkám již blíže nevyjadřoval.

[4] Spornou otázkou zůstalo posouzení důvodnosti jediné žalobní námitky spočívající ve zpochybnění instrukce o sazebníku úhrad za poskytování informací, potažmo ve zpochybnění přiměřenosti požadované úhrady. Nejvyšší správní soud ve svém shora citovaném zrušujícím rozsudku krajskému soudu vytkl, že se s žalobní námitkou směřující dílem k (ne)aplikaci instrukce pro rozpor s normativními akty, a dílem k nepřiměřenosti požadované úhrady, vypořádal pouze tak, že odkázal na instrukci o sazebníku úhrad a její závaznost, aniž by se ke konkrétním námitkám žalobce vyjádřil; rozhodnutí krajského soudu tedy postrádalo jakékoli úvahy, proč nepovažuje požadovanou částku za nepřiměřenou, resp. proč neshledal důvody pro případnou (ne)aplikaci instrukce, ze které povinný subjekt (stěžovatel) vycházel. Tímto právním názorem byl krajský soud dle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán.

[5] Krajský soud se v novém rozhodnutí nejprve podrobně zabýval povahou instrukce, jakožto interního normativního aktu, který je vydán ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti v oblasti vrchnostenské veřejné správy; dále poukázal na příslušná ustanovení informačního zákona, jichž je ve věci užito [§ 17 odst. 1, § 5 odst. 1 písm. f)] a na § 3 odst. 1 a § 7 nařízení vlády č. 173/2006 Sb., o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím (dále také jen „nařízení“). Konstatoval, že zákonná konstrukce úhrady nákladů je postavena na tom, že povinný subjekt musí výši nákladů nejdříve přesně vyčíslit a žadateli sdělit, což v případě nákladů (a o takové náklady v projednávané věci zejména jde) na mimořádně rozsáhlé vyhledání informace znamená, že tento náklad musí povinný subjekt reálně vydat, neboť jinak by uvedenou povinnost nemohl splnit. Výše úhrady nákladů musí tedy být v tom kterém konkrétním případě stanovena na základě jednotkových sazeb určených v sazebníku (v projednávané věci v instrukci), přičemž tyto sazby musí v zásadě vycházet ze skutečných přímých nákladů povinného subjektu. Krajský soud zdůraznil, že konkrétní sazba tedy musí, resp. měla by co nejpřesněji odpovídat skutečným nákladům, které povinný subjekt s vyřizováním žádosti bude mít, a to bez ohledu na skutečnost, že sazby zpravidla nebude možné určit s absolutní přesností; konkrétní sazby přípustných nákladů v sazebníku úhrad musí odpovídat pravidlům stanoveným v nařízení. Dále krajský soud konstatoval, že rovněž nadřízený správní orgán je povinen posuzovat k podané stížnosti nejen správnost výpočtu uplatněné úhrady, ale (jako specifickou „předběžnou otázku“) i

zákonnost povinným subjektem aplikovaných sazeb uvedených v sazebníku úhrad, tzn. oprávněnost konkrétní sazebníkem regulované úhrady i správnost její výše; výší sazby se nadřízený správní orgán musí zabývat, pokud jí žadatel zpochybnil nebo pokud má sám nadřízený orgán pochybnost o její správnosti. Krajský soud zdůraznil, že stěžovatel byl povinen přezkoumat, zda výše sazby řádově odpovídá nákladům, které je nutno vynaložit, a zda výše sazby není objektivně nepřiměřená, resp. zda je adekvátní; povinnost prokázat zákonnost konkrétní stanovené sazby totiž stíhá primárně povinný subjekt, potažmo nadřízený správní orgán rozhodující o stížnosti. Ten je totiž, pokud žadatel zpochybní výši požadované úhrady ve stížnosti (a tak tomu v přezkoumávané věci bylo), povinen buď doložit její přesný výpočet, nebo alespoň prokázat, že její odhadnutá výše odpovídá nákladům, které s danou činností bude povinný subjekt mít. A pokud zjistí nesrovnalost, nesmí sazebník úhrad nebo příslušnou část aplikovat.

[6] Co se týče samotné hodinové sazby, krajský soud s odkazem na § 7 nařízení zdůraznil, že tato musí odrážet skutečné platové (mzdové) náklady a osobní náklady daného povinného subjektu spojené s mimořádně rozsáhlým vyhledáním informací; odpověď na to, co se rozumí osobními náklady lze hledat např. v § 26 odst. 3 vyhlášky č. 504/2002 Sb., podle něhož jsou osobními náklady mzdové náklady, zákonné sociální pojištění (závazky z titulu zákonné povinnosti zaměstnavatele platit na sociální pojištění a veřejné zdravotní pojištění), ostatní sociální pojištění (např. plnění ze smluv o dobrovolném penzijním připojištění zaměstnanců), zákonné sociální náklady a ostatní sociální náklady. Krajský soud konstatoval, že povinný subjekt tedy musí výši hodinové sazby odvodit od konkrétní výše platových (mzdových) nákladů na pracovníka, jenž žádosti o poskytnutí informací vyřizuje; pokud se na vyřizování žádosti bude podílet více pracovníků (s rozdílným platovým či mzdovým ohodnocením), nutno hodinovou sazbu odvodit od platových (mzdových) nákladů na tyto pracovníky povinného subjektu. Hodinovou sazbu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informace tak bude možné považovat za adekvátní tehdy, jestliže její výše nebude nepřiměřeně nebo nedůvodně odlišná (vyšší) oproti průměrným nákladům na hodinu práce (konkrétního informaci vyhledávajícího) pracovníka povinného subjektu. Navíc bude vždy na povinném subjektu, aby prokázal a doložil, že konkrétní žádost skutečně vyřizoval ten který jeho pracovník.

[7] Krajský soud připustil, že v daném případě je sice situace specifická, neboť sazebník úhrad, který představuje instrukce, nebyl vydán povinným subjektem, tedy Krajský soudem v Brně, ale Ministerstvem spravedlnosti, tedy správním orgánem, který rozhoduje o stížnosti žadatele proti oznámení povinného subjektu o stanovení výše úhrad. To však dle krajského soudu nemůže vést k závěru, že by shora uvedené požadavky na odůvodnění oznámení o výši úhrady nemusely být respektovány také v přezkoumávané věci. Krajský soud dospěl ve svých úvahách k závěru, že z obsahu oznámení stěžovatele ze dne 27. 10. 2014 sice vyplývá, proč se v daném případě bude jednat o mimořádně rozsáhlé vyhledání informací, dostatečně byla vymezena časová dotace potřebná pro vyhledání požadovaných informací, kterou žalobce nezpochybnil; pokud však jde o stanovení výše hodinové sazby, odkázal stěžovatel bez dalšího vysvětlení pouze na § 4 instrukce, podle kterého pokud je poskytnutí informace spojeno s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním informací, stanoví se výše úhrady za každou hodinu vyhledávání jedním pracovníkem na 200 Kč/hod; v případě mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací více pracovníky je výše úhrady dána součtem částek připadajících na každého pracovníka. Na tomto místě

krajský soud upozornil, že žalobce již ve stížnosti ze dne 19. 11. 2014 proti tomuto oznámení zcela konkrétně namítal, že stanovenou výši úhrady považuje za zjevně nepřiměřenou, a uvedl i důvody, pro které takový názor zastává. Ministerstvo spravedlnosti v odůvodnění svého rozhodnutí o stížnosti ze dne 19. 3. 2015, č. j. MSP-827/2014-OT-OSV/3, však tyto námitky zcela pominulo; uvedlo toliko: *„V této souvislosti nezbývá nadřízenému orgánu než připomenout, že Sazebník byl vydán Ministerstvem spravedlnosti ČR v podobě interního normativního aktu, a to za účelem sjednocení sazby jednotlivých druhů úhrad tak, aby byl žadatel o informace již před podáním žádosti obeznámen s tím, jaké náklady jsou povinné subjekty v resortu justice oprávněny požadovat a v jaké výši. Sazba upravená ustanovením § 4 Sazebníku pak vychází z podkladů poskytnutých ke dni 30. 3. 2011 odborem personálním Ministerstva spravedlnosti ČR, přičemž vychází z průměrné výše platu. Vzhledem k tomu, že dotázaný soud se touto, pro něj závaznou, instrukcí řídil, nadřízený orgán se s takto určenou sazbou logicky ztotožňuje, neboť sazebník vzešel z jeho vůle.“* V Oznámení o odložení žádosti ze dne 21. 5. 2015, č. j. Si 974/2014, se poté pouze odkazuje na výrok uvedeného rozhodnutí ministerstva ve věci stížnosti žalobce. Krajský soud v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Ao 1/2011 – 49, jakož i usnesení NSS ze dne 31. 8. 2011, č. j. 8 Ao 4/2011 – 22, ze kterých vyplývá, že je povinností již správních orgánů posuzovat, zda ty které pokyny obsažené v jejich vnitřních předpisech nejsou v rozporu s normativními právními akty; pokud by k takovému zjištění došly, pak je povinností správních orgánů takový vnitřní předpis nebo jeho část neaplikovat, případně je vyložit a aplikovat způsobem, který je konformní se zákonem či s mezinárodními závazky České republiky. Krajský soud dospěl k závěru, že takovým způsobem ovšem stěžovatel nepostupoval a konkrétními námitkami žalobce ohledně nepřiměřenosti stanovené výše úhrady za vyhledání požadovaných informací se prakticky vůbec nezabýval a pouze mechanicky a bez dalšího odkázal na instrukci vydanou ministerstvem, aniž by přiměřenost tam stanovené hodinové sazby za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací posuzoval a bez bližšího odůvodnění pouze konstatoval, že sazba vychází z podkladů ke dni 30. 3. 2011, tedy, dle krajského soudu, z podkladů v době podání žádosti dosti neaktuálních. Krajský soud z uvedených důvodů žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušil.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti popírá, že by jeho rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, současně nesouhlasí fakticky s tím, že krajský soud neposoudil věc sám, ale věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dle názoru stěžovatele napadené rozhodnutí (ve spojení s rozhodnutím Ministerstva spravedlnosti) je přezkoumatelné, což dokládá i obsah samotné žaloby, z něhož je zřejmé, že žalobce rozhodnutí žalovaného porozuměl a byl schopný s jeho odůvodněním polemizovat; k závěru o nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí nepostačují případné dílčí nedostatky v odůvodnění, ale až takové nedostatky, které brání jeho soudnímu přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 2. 7. 2014, č. j. 6 Afs 39/2014 – 3). O takový případ se však v předmětné věci nejedná, Krajský soud v Hradci Králové vymezil požadavky na odůvodnění hodinové sazby nepřiměřeně přísně a dále – a to především – v rozporu s aktuální judikaturou správních soudů. Stěžovatel poukazuje na to, že žalobce se s obdobnou žádostí o poskytnutí informací obrátil též na Městský soud v Praze, který podobně jako žalovaný Krajský soud v Brně v nyní posuzované věci rozhodl o odložení žádosti dle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím – a to poté, co žalobce nezaplatil požadovanou úhradu ve výši 36 870 Kč (184,35 hodin práce krát 200 Kč za hodinu práce). Tato výše úhrady byla

na základě stížnosti žalobce potvrzena rozhodnutím Ministerstva spravedlnosti ze dne 13. 3. 2015, č. j. MSP-841/2014-OT-OSV/3; následně, na základě žalobcem podané žaloby tento postup – nikoli nepodobný tomu, jaký byl postup stěžovatele v nyní souzené věci – aproboval Krajský soud v Praze a na rozdíl od Krajského soudu v Hradci Králové neshledal vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti, naopak vyšel z elementární přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí o odložení žádosti žalobce. Co se týká přezkumu samotné hodinové sazby ve výši 200 Kč, konstatoval, že tento je postaven na posouzení její přiměřenosti, nikoli posouzení její absolutní přesnosti. Kasační stížnost žalobce proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Praze Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 6. 2017, č. j. 7 As 300/2016 – 21, zamítl, přičemž ve vztahu k hodinové sazbě, kterou sazebník stanoví na 200 Kč, výslovně uvedl, že „*...stanovenou částku, i ve vztahu ke zjištěným podkladům, nepovažuje za nepřiměřenou nebo nedůvodně odlišnou oproti průměrným nákladům na hodinu práce administrativního pracovníka povinného subjektu. Stejně tak ve stanovení paušální částky neshledal rozpor se zákony, naopak se mu jeví v souladu s principy předvídatelnosti a právní jistoty, kterými se mají správní orgány při své činnosti řídit. I z hlediska zachování principu rovnosti je zvolená úprava vhodná, protože není navázaná na plat konkrétního zaměstnance, kdy by se výše sazby mohla zásadně lišit v závislosti na tom, jak dlouho daný pracovník je u povinného subjektu zaměstnán, jaká je jeho platová třída, výše osobních odměn, počet odpracovaných hodin za určité (zpravidla účetní) období apod. a není tak de facto dílem náhody, komu vyřízená žádosti připadne. Žadatel již v okamžiku podání žádosti má povědomí o tom, podle jaké sazby byla úhrada účtována. Obdobný princip je zvolen i v případě určení výše správních a soudních poplatků.*“ Výhrady neměl Nejvyšší správní soud ani vůči dalším úvahám a postupu Krajského soudu v Praze v rámci důkazního řízení.

[9] Dle stěžovatele, obdobně jako ve shora zmíněném případě, bylo žalobou napadené rozhodnutí možné podrobit přezkumu a meritorně posoudit námitku (ne)přiměřenosti požadované úhrady s odkazem na sazebník. Ani skutečnost, že jde o podklady neaktuální (z roku 2011), nemá sama o sobě na úhradu nákladů vliv, neboť nejde k tíži žadatele. Vzhledem k postupnému zvyšování cen i platů lze důvodně předpokládat, že při aktualizaci sazebníku by se částka hodinové sazby zvýšila. Krajský soud v Hradci Králové dle stěžovatele pochybil tím, že shledal žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, aniž by se blíže zabýval podstatou věci, tj. otázkou přiměřenosti požadované úhrady, podobně jako to učinil Krajský soud v Praze a následně Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 7 As 300/2016, jejichž závěry lze *mutatis mutandis* vztáhnout i na nyní posuzovanou věc. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[11] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněným v kasační stížnosti, neshledal přitom vady, k nimž byl povinen přihlížet z moci úřední (§109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Předmětem přezkoumání napadeného rozsudku krajského soudu je posoudit, zda se krajský soud řídil závazným právním názorem vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu v této věci. Jak již bylo uvedeno výše, zrušovacím důvodem bylo, že se krajský soud dostatečně přezkoumatelným způsobem nevypořádal s námitkami stran přiměřenosti požadované částky za poskytnutí informací a otázkou případné (ne)aplikace instrukce Ministerstva spravedlnosti.

[14] Nejvyšší správní soud s odkazem na rekapitulaci obsahu napadeného rozsudku krajského soudu výše, konstatuje, že krajský soud vytýkané pochybení nenapravil.

[15] Krajskému soudu bylo uloženo, aby meritorně posoudil žalobní námitku tvrzené (ne)přiměřenosti požadované úhrady s odkazem na sazebník. Stejnou právní otázkou ve vztahu k hodinové sazbě, kterou sazebník stanoví na 200 Kč, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 As 300/2016 - 21, ze dne 29. 6. 2017, na který právem stěžovatel poukazuje. V uvedeném rozsudku zdejší soud mimo jiné konstatoval: *„Každý povinný subjekt musí zveřejnit sazebník úhrad za poskytování informací dle § 5 odst. 1 písm. f) a odst. 4 informačního zákona. Účelem vydání a zveřejnění sazebníku je předem informovat žadatele, že povinný subjekt bude při vyřizování žádostí uplatňovat úhradu a umožnit, ze dne mu, aby se s možnou výší úhrady předem seznámil, příp. aby získal povědomí, z jakých hodnot bude při vyčíslení úhrady vycházet. Povinný subjekt, resp. jeho nadřízený orgán, této povinnosti dostál shora vymezenou instrukcí. (...) Podle § 7 nařízení vlády musí povinný subjekt stanovit v sazebníku hodinové sazby odvozené z nákladů na platy, případně mzdy a z ostatních osobních nákladů spojených s mimořádně rozsáhlým vyhledáním informací. Instrukce v § 4 určuje, že pokud je poskytnutí informace spojeno s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním informací, stanoví se výše úhrady za každou hodinu vyhledávání jedním pracovníkem na 200 Kč. V případě mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací více pracovníky je výše úhrady dána součtem částek připadajících na každého pracovníka. (...) Nejvyšší správní soud stanovenou částku, i ve vztahu ke zjištěným podkladům, nepovažuje za nepřiměřenou nebo nedůvodně odlišnou oproti průměrným nákladům na hodinu práce administrativního pracovníka povinného subjektu. Stejně tak ve stanovení paušální částky neshledal rozpor se zákony, naopak se mu jeví v souladu s principy předvídatelnosti a právní jistoty, kterými se mají správní orgány při své činnosti řídit. I z hlediska zachování principu rovnosti je zvolená úprava vhodná, protože není navázána na plat konkrétního zaměstnance, kdy by se výše sazby mohla zásadně lišit v závislosti na tom, jak dlouho daný pracovník je u povinného subjektu zaměstnán, jaká je jeho platová třída, výše osobních odměn, počet odpracovaných hodin za určité (zpravidla účetní) období apod. a není tak de facto dílem náhody, komu vyřízení žádosti připadne. Žadatel již v okamžiku podání žádosti má povědomí o tom, podle jaké sazby bude úhrada účtována. Obdobný princip je zvolen i v případě určení výše správních a soudních poplatků.“*

[16] Z uvedeného rozsudku je zřejmé, že Nejvyšší správní soud zde jednak dospěl k závěru, že paušalizace hodinové sazby má své odůvodnění, a jednak výši hodinové sazby 200 Kč shledal přiměřenou. Když krajský soud uvádí, že povinný subjekt musí výši hodinové sazby odvodit od konkrétní výše platových (mzdových) nákladů na pracovníka, jenž žádosti o poskytnutí informací vyřizuje, a pokud se na vyřizování žádosti bude podílet více pracovníků (s rozdílným platovým či mzdovým ohodnocením), nutno hodinovou sazbu odvodit od platových (mzdových) nákladů na tyto pracovníky povinného subjektu, zcela pomíjí právní názor výše vyslovený. Závěr krajského soudu, že na povinném

subjektu je, aby prokázal a doložil, že konkrétní žádost skutečně vyřizoval ten který jeho pracovník, resp. že je nutno zohledňovat plat konkrétních pracovníků, je v přímém rozporu se závěry výše vyslovenými. Sedmý senát v citovaném rozsudku naopak výslovně uvedl, že zvolená úprava založená na paušální částce hodinové sazby zaručuje princip rovnosti právě proto, že tato částka není navázána na plat konkrétního zaměstnance, kdy by se výše sazby mohla zásadně lišit v závislosti na tom, jak dlouho daný pracovník je u povinného subjektu zaměstnán, jaká je jeho platová třída, výše osobních odměn, počet odpracovaných hodin za určité období apod., a není tak de facto dílem náhody, komu vyřízení žádosti připadne.

[17] Pokud krajský soud odkazuje na judikaturu pátého a desátého senátu zdejšího soudu, na základě které dospěl k závěru, že při respektování zásady subsidiární povahy soudního přezkumu je třeba vrátit věc žalovanému, neboť skutkový stav vyžaduje doplnění dokazování, je třeba konstatovat, že tak činí zcela nepřípadně. Především v projednávané věci nebylo třeba provádět žádné rozsáhlé dokazování, není ani zřejmé, jaké důkazy by měly být ve větším rozsahu obstarávány (tato úvaha zřejmě plyne z nesprávného názoru krajského soudu stran individuálního posuzování platového zařazení pracovníků – viz výše). V projednávané věci Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozsudek krajského soudu z důvodu, že se krajský soud výše nastolenou právní otázkou nezabýval a nijak se k ní nevyjádřil, a uložil mu, aby tak učinil v novém rozhodnutí. Ve věci se jednalo toliko o právní posouzení nevyžadující žádné doplňování či zjišťování skutkového stavu. Nebylo proto namístě zrušit rozhodnutí stěžovatele, nadto s nesprávným názorem zavazujícím stěžovatele; požadavky na odůvodnění hodinové sazby soud vymezil v rozporu s aktuální judikaturou správních soudů. Krajský soud v rámci jednání, které ve věci nařídil, naopak mohl a měl meritorně posoudit námitku (ne)přiměřenosti požadované úhrady v návaznosti na instrukci; přitom měl vycházet z judikatury zdejšího soudu, která se nadto k této otázce jednoznačně vyjádřila.

[18] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a proto napadený rozsudek krajského soudu dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Krajský soud současně rozhodne o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. listopadu 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu